

„Jer ste vi svi sinovi svetlosti i sinovi dana; nismo noći niti tame.“ (1. Sol. 5, 5)

Svetlost je uvek simbolizovala život. Svaki dan čekamo zoru kao glasnika novog početka.

Tema svetlosti bila je prisutna u istorijama naroda i u drevnim religijama.

„Jer ste vi svi sinovi svetlosti i sinovi dana; nismo noći niti tame.“ (1. Sol. 5, 5)[\[1\]](#)

Jevrejska tradicija slavi praznik svetlosti, *Hanuku*, koji obeležava ponovno osvećenje Jerusalimskog hrama i oslobođenje od paganskih kultova. Muslimani pale sveće na dan prorokovog rođenja, Mavlida na arapskom ili Mevlida Kandili na turskom.

Festival Divali, čije ime znači niz svetla, prvobitno hinduistički festival, takođe slavi nekoliko indijskih religija kako bi proslavile pobedu dobra nad zlim.

Za hrišćane, Isus Hristos je svetlost koja osvetljava tamu sveta.

Svetlost je, dakle, stvarnost puna snažne simbolike, ona predstavlja prisustvo božanskog, dar za čovečanstvo i za zemlju.

„Jer ste vi svi sinovi svetlosti i sinovi dana; nismo noći niti tame.“

Koje su karakteristike sinova dana? Jedna od karakteristika je „nepripadanje noći, ni tami“. Odricanje od sna, od apatije leži u odluci da ostanemo budni. To je izbor ljubavi da se bude u vremenu i živi vreme u potpunosti.

Apostolov hitan poziv zajednici u Solunu je, dakle, poziv da zajedno bdiju, odričući se svake vrste omamljenosti i ravnodušnosti. U vremenu u kojem je čovečanstvu posebno potrebna svetlost, oni koji ne pripadaju noći imaju zadatak da osvetljavaju odnose među ljudima, u neprekidnom davanju sebe da verom, ljubavlju i nadom učine vidljivim prisustvo Vaskrslog, kako piše Pavle (up. 1 Sol 5,8).

Potrebno je da negujemo bliži i istinitiji odnos sa Bogom, u dubini svojih srca, pronalazeći trenutke dijaloga kroz molitvu, sprovodeći u delo Njegovu reč koja čini da ova svetlost sija.

„Jer ste vi svi sinovi svetlosti i sinovi dana; nismo noći niti tame.“

Ponekad možemo da se naviknemo da živimo u tami našeg srca ili da se zadovoljimo veštačkim svetlima,

raznim obećanjima sreće u svetu. Međutim, Bog nas uvek poziva da pustimo da Njegova svetlost sija u nama i da naučimo kako da gledamo na ljude i događaje, da obratimo pažnju i prepoznamo vezove svetla.

Naporno je neprestano praviti izbor koji nas čini preporođenim, izbor da pređemo iz tame u svetlost. „Hrišćanin ne može pobeći od sveta, sakriti se ili smatrati religiju privatnošću“, piše Kjara Lubik. „On živi u svetu i ima odgovornost, misiju pred svim ljudima: da bude svetlost koja osvetljava. I ti imaš ovaj zadatak, a ako ga ne izvršiš, tvoja beskorisnost je kao beskorisnost soli koja je izgubila svoj ukus ili kao ona beskorisnost svetlosti koja je postala senka[2]. [...] Zadatak hrišćanina je, dakle, da pusti da ova svetlost koja živi u njemu zablista, da bude „znak“ ovog prisustva Boga među ljudima“. [3]

„Jer ste vi svi sinovi svjetlosti i sinovi dana; nismo noći niti tame.“

Bog je svetlost i mogu ga pronaći oni koji ga traže iskrenim srcem. Šta god da se desi, nikada nećemo biti odvojeni od Njegove ljubavi jer smo Njegova deca. Ako smo sigurni u to, nećemo biti iznenađeni ili slomljeni događajima koji bi nas mogli uznemiriti.

Ovogodišnji zemljotres u Turskoj i Siriji, koji je izazvao više od 50 000 žrtava, preokrenuo je živote miliona ljudi naglavačke. Oni koji su preživeli katastrofu, čitave lokalne zajednice i druge zemlje predstavljale su tačke svetlosti koje su radile na pružanju hitne pomoći i pružanju pomoći onima koji su izgubili najmilije, domove, sve.

Tama nikada ne može nadvladati one koji odluče da žive u svetlosti i da stvaraju svetlost. Za nas hrišćane, ovo znači život sa Hristom među nama, prisustvo koje omogućava da se otvori pogled na život, koje vraća nadu, koje nastavlja da nas čini da živimo u ljubavi Božijoj.

Uredila Patricija Macola i tim Reči života

[1] U prevodu Svetog Arhijerejskog Sinoda SPC.

[2] Up. Mt 5,13-16.

[3] K. Lubik, Reč života, avgust 1979, in eadem, Reči života , priredio Fabio Čardi (Dela Kjare Lubik 5; Citta Nuova, Rim 2017) str. 145-146.